

DE GROOTBURGERS

DOOR HERMAN KORTELING

II

DE lanterkamer was, als een nestje, hoog onder de beschuttende zware kap der boerderij. Een veranda, met gouden regen en paarse glycinen om de stijlen gerant, was er voor, en een wankele trap leidde er heen. Als de groot-burgers na elkaar de krakende trap op liepen, begonnen de bloemtrossen zacht te wiegen, als vertelden ze elkaar dat men kwam. Ah, daar was de oude trouwe kamer weer. „Dag,” zei Struwentius toen hij binnen stapte en met breed gebaar zijn hoed op een stoel wierp. Ook Sander knikte groetend, en Hermken ging dadelijk in een makkelijken armstoel zitten. Ja, de kamer was romantisch en had een prettige sfeer met zijn beschilderde wanden, de iepen Louis XVI stoelen, de ronde tafel en den buikigen commode die, als een dikke waardin, aardewerk torste. Maar het meest ongewone waren de bruinige wandschilderingen van geïtalianiseerde landschappen, aan den eenen wand een Levantsche zeeboezem, aan den anderen kant een heuvellandschap met wazige verschieten en villa-ruïnen. Op den achterwand was een jachttafreel met ruiters, knechten en honden en reën te midden van geboomte, en een beekje dreigde de kamer in te stroomen. Maar een groot gedeelte werd aan het gezicht onttrokken door een geweldig ledikant met hemel dat in den hoek der kamer stond terwijl in den anderen hoek een oude, zwarte piano was. Daar zat Struwentius al voor en terwijl hij zacht op het instrument preludeerde zei hij: „Mannen, broeders, we zijn buiten op het Snatergat, 't is groot-burgerdag, we laten nu al onze zorgen en verdriet daar over de IJssel en we zullen genieten van het goede der aarde, van ons samenzijn, en van het schoone, is 't niet Sander?”

Sander zei niets, en keek door de open breede verandadeuren naar buiten, naar het zon overgoten zomerlandschap, omlijst door gele en paarse trossen gouden regen en glycinen.

De boerin kwam boven met kostelijk „klaverbier”; daarmee begon iedere groot-burgerdag op het Snatergat, dat was gewoonte. Hermken keek begeerig, maar er waren nog geen glazen, zoodat hij nog moest wachten.

„Ik heb vergèten te zeggen, dat he'k, dadde wie een loozee hebt,” begon de boerenvrouw.

„Zoo zoo,” zei Struwentius.

„Jao, 't is een wees, 't is een dochter van. . . .”

Maar Struwentius, bang een lang verhaal te moeten aanhooren viel haar in de rede, en op Hermken duidend zei hij lachend: „laat haar maar gauw glazen brengen, anders valt Hermken nog flauw van dorst.”